

1973

Фонтаните на „Прагер щрасе“ разпръскваха водата на хиляди капчици, които весело разлагаха лъчите на стрелящите ги прожектори на хиляди цветове. Беше излязла една страхотна мода. Мацките носеха прически сасон – подвита в краищата навътре коса с формата на ореол около лицето. Както и да размахваха главата, прическата се запазваше. Струваше 20 марки и се чакаше три месеца, докато ти дойде редът при фризьор. Народът щъкаше на-сам-натам и едно весело безгрижие цареше тази вечер в Дрезден. В кръглото кино „Щерн Комбо–Майсен“¹ щяха да свирят „Годишните времена“ на Вивалди. Огромен панорамен екран, на който се прожектираха потресающи природни сцени и рок група от гении пред него, които свиреха като богове! Трашо щом чу, че ще идват, купи десет билета и тази вечер ги продаде на тройна цена само за пет минути. Христо го гледаше с нестихващо възхищение. Христо беше един от многото красиви български студенти в Дрезден. Тази вечер носеше обувки „Леонардо“ с висок ток, направени от многоцветни кожени парчета, разкошен клош панталон от мериносова вълна с големи маншети, който падаше божествено, и риза от жълто трико с дълги краища на яката. А двуредният му блейзер с широки ревери беше от вечните стойности в модата.

- На това „Прагер щрасе“ може да се побърка човек!

- Така е! - отвърна Христо.

¹ Известна по това време рок група

Погледите им не изтърваха и най-малката подробност от обектите край тях.

- А бе, Христо, няма ли грозни мадами в този град?

- Няма, Трашо, така е в рая!

Град с шест университета, повечето от студентите – момичета, два месеца карнавал... От фашинг² на фашинг и не ти остава време за нищо. Носеха се и къси пуловери, така че голите кръстчета на феите недвусмислено крещяха: „търся... търся“...

- Ударът с билетите трябва да се отпразнува - рече Трашо и посочи с ръка ресторанта на хотел, Нева. Ресторантът беше модерно обзаведен, със столове и маси в стила на Алвар Аалто. Трашо имаше усет към тия работи, в края на краищата беше записал архитектура в Дрезденския университет. Ханс му изстреля една от широките си усмивки откъм бара. Трашо им беше редовен и великодушен клиент. Иначе обслужването беше както навсякъде на изток - ориентирано към двете основни класи – тези с валутата, което ще рече тези с многото пари, и тези без валутата. Последните бяха персони нонграти³ във всички ресторанти, управлявани от работническата класа от Дрезден до Владивосток. Реалният социализъм успяваше с немска педантичност да унищожи една класова структура и да създаде друга. Трашо обаче беше вече отдавна разбрал, че няма значение в каква система живееш – хората функционират все по един и същ начин и ако в нямането им им предложиш неща, за които жадуват, ти си винаги Богът.

² Католически карнавал през зимните месеци

³ Нежелани личности

Христо извади каубойската си запалка и я сложи върху цигарената кутия на масата. Ханс прехвъркна и, разтапяйки се във вечната си усмивка, почти тържествено повтори ритуала:

- Както обикновено за начало?

Това обикновено беше или уиски „Джони Уокър“ или грузински коняк. Понякога имаха и великата българска „Плиска“.

- Хер Трашлиев, тази вечер имаме печен фазан?!

- Е така кажи бе, копеле, да ти еба майката загубена... ето това е кухня... - почна Трашо да реди обичайната си молитва на възхищение.

Христо се смути в първия момент, но като усети, че Ханс не разбира български, се успокои. Както обикновено шумът в ресторанта нарастваше с прииждащите и с техните питиета. Трашо като ястреб си беше избрал обекта срещу себе си, и каквото и да казваше на Христо, не сваляше поглед от двете мацки с кръстосаните безкрайно дълги крака. Едната пушеше, без да е пушачка, и вече си беше изяснила стратегията, а другата, очевидно интелектуалка, говореше... говореше...”А бе, маце, какво има да се говори толкова...”. Фазанът вече беше сервиран и ухаеше свирепо! Оттук оттам ги стрелваха погледите на околните, в края на краищата човек не яде всяка вечер фазан. Дойде и Мария, пианистката... и след като проучи аудиторията... към шума се прибави и „Summer time”. Мария учеше в Консерваторията и вечер изкарваше по някоя марка, свирейки по заведенията в Дрезден. За кой ли път Ханс доказваше, че си заслужава бакшиша, като извади отнякъде кримско „шампанско”. Обектът отсреща си „прекръсти” така безкрайно дългите крака, щото на

Трашо му се стори, че мярна слипа ѝ. Но шампанското го хвърли на друга вълна.

- Ех, Христо, аз от това съм пил... пил... с каси!

Христо го погледна с недоверие, а Трашо сякаш потъна в друг свят. Забравяйки обекта отсреща, почна да разказва.

- Аз, братко, заради това шампанско съм в Германия.

В този момент към масата се доближи един огромен неандерталец⁴.

- Хей ти, какво си зяпнал моя приятел?

Трашо го погледна и в миг разбра, че е „педерастка свиня“. Той наистина седеше отсреща с още един и по случайност масата им беше на линията между очите на Трашо и дългите крака. А оня мислеше, че Трашо сваля приятеля му.

- А бе, кретен с кретен, я се разкарвай оттука.

Шумът в ресторанта стихна, Мария се чудеше дали да продължава да свири или не... Трашо виждаше, че без бой няма да мине.

- Е, хубаво, щом си го просиш, хай да излезем. Само че след като се навечерям. До тогава ме остави намира!

- Einverstanden⁵ - изломоти неандерталецът, дари го с нещо като усмивка и се отдалечи с бавни крачки към своя приятел. Минута след това шумът в ресторанта показваше нормализация на духовете. Христо не беше забравил „заради какво Трашо е дошъл в Германия“ и продължи:

⁴ Отдавна измрял вид хора с много голям ръст

⁵ Съгласен съм

- Та така де, Трашка, каса, вагон или цял влак шампанско си изпил?

Трашо потъна в спомените си за близки събития. Раздялата с първата си съпруга в България, отчаянието, екскурзията до ГДР и „ракиената идея“, както казват немците, да остане в ГДР. Не го влечеше нищо в България. Беше учил немски в строителния техникум, но немският му беше посредствен. Надве-натри обясни на един кръчмар, че търси работа и Хинце взе, че се съгласи Трашо да му помага. Беше в източен Берлин. Кръчмата беше в близост до руските казарми. Руснаците живееха в затворен район и не им беше позволено да излизат извън него. Това не важеше за офицерите, част от които живееха в града. Мнозина от тях посещаваха кръчмата на Хинце – защото Хинце съумяваше да намери винаги нещо, което другите нямат: уиски, шампанско... От него можеше да се купи швейцарски шоколад, дезодорант и въобще Хинце доставяше всичко! Трашо имаше огромна практика от черноморието като келнер и Хинце веднага оцени достойнствата му. След някой друг ден вече се разбираха, без да приказват. Визата на Трашо вече беше изтекла, но той все още не съзнаваше размера на престъплението си пред „комунистическите власти“.

Един ден Хинце дойде необичайно възбуден:

- Трашо, ела! Сядай! Слушай сега! Утре влизам в затвора...

- Какво...? - Трашо почна да заеква.

- Слушай и не задавай въпроси. Ето ти един ключ от „Титов щресе“ 25. Там в мазе номер 36 имам склад с водка, уиски и шампанско. Ето ти и ключовете от кръчмата. След 6 месеца съм на свобода. Върти тук работата

сам. Аз се убедих, че можеш. Носи 2/3 от това, което спечелиш, на семейството ми – улица “Път към социализма“ 203, Хинце Мюлер. Трашо знаеше, че няма какво много да умува. В главата му, както обичайно в такива ситуации, цареше ред и дисциплина. Беше му ясно как да се справи с всичко. Това беше варненската школа.

НикоЙ по света не пие така, както пият руските офицери. Това за тях е древен скитски обичай, споменат от Херодот. Пиенето е религиозен ритуал. Има безкрайно количество вицове, песни, стихотворения, които образуват като цяло една съвършена религиозна служба, имаща едничка цел – извисяване на руския дух до предела на физическата разруха. Руското пиянство е една морска буря с високи вълни от патетични песни, с лирични отклонения под формата на стихове на Пушкин, Чехов, Лермонтов, Есенин... с нестихващи частушки от пиперливи стихове... и най-хубавото, ама наистина най-хубавото са тези безкрайно стари уруски многогласни песни, които те отнасят в един митичен край. Когато ги слушаше, Трашо усещаше, че в душата му има една огромна празнина за нещо, което не знаеше какво е. Душата му се блъскаше като куче, паднало в геран... той все още не съзнаваше, че природата му бе дала интелигентност, която не беше за това... да съзнава как едно общество му отнема бащата, захвърля интелигентната му майка на село, а него в пансиона, и ... което го отвращаваше най-много, че все по един или друг начин имаше вземане-даване с помяри...

Но с това репертоарът на ритуалите на великото руско пиянство не се изчерпваше. Те имаха още два съкрушителни удара, имплементирани им от колонизираниите култури – цигански чергарски песни и грузински пес-

ни. Даже бяха възприели от грузинците да си избират тамада, на което немците биха рекли церемониалмайстор. Той беше отговорен за това да не се пие без тостове, такава профанщина ритуалът не позволяваше въобще и за това - ВСЕКИ да пие след ВСЕКИ тост! Божичко, това ти разкъсва дроба сякаш си прикованият Прометей и орелът ръфа от него. Единственият начин да оживееш е да седнеш до саксия с цветя, да не даваш вид, че си различен от всички и сръчно да изливаш водката в саксията, без някой да забележи, докато не клюмне и умре цветето. Но ти оставаш жив!

След една от тези вечери в три часа призори генерал Черепухин се върна, за да си вземе забравената шапка в кръчмата, и видя, че Трашо беше заспал на масата.

- Ти какво правиш тук бе, молодой человек?

- Спя.

- А защо не спиш вкъщи?

- Защото е студено в квартирата.

- Какво? - генералът беше възмутен, че човечеството не отдава дължимото на този почтен млад човек.

- Къде живееш?

Трашо не посмя да му каже, че живее в кръчмата и каза напосоки „Титов щрасе“ 25, адрес който действително съществуваше.

- Днес в 8 ч. чакай в двора!

Шофьорът подхвана генерала под мишниците и двамата се заклатиха към колата.

Събитието на „Титов щрасе“ беше грандиозно. Един огромен руски „Зил“ с мъка се намъкна на заден в задния двор и изсипа 10 тона въглища. Трашо беше в

стихията си. За 1 час всички въглища бяха разпродадени на живущите в блока.

И отново в този ден много хора бяха щастливи: генералът, че спаси от измръзване едно „наше момче“; гражданите, че без да се записват на ред от преди една година, получиха не лигнитни, а черни каменни въглища. А Трашо имаше в джоба си пари, с които можеше да живее четири години. Четири години – толкова трае едно следване. Тази мисъл го разсече на две и му показва колко е преходно щастието на хората и това, че то се ражда в главата, а не другаде. Ами липсващата виза? Другарчетата щяха да го бутнат в затвора, без да им мигне окото.

На следващия ден, щом чу волгата на генерала да спира пред кръчмата, веднага изнесе тарга “Кримское“ и го понесе към багажника. Генерал Черемихов се разля от благоразположение.

- Ей, има благодарност в това момче! Трашо, какво бих могъл да направя за тебе?

Трашо вече беше изнесъл половинка „Столичная“ и правеше пържени картофи със сланина и яйца. Немците му викаха „селска закуска“. Пържената сланинка изпълни кръчмата с аурата на благоденствието, а киселите български краставички, които се намираха в ГДР-то, бяха нейният връх. Със селската закуска Трашо остави на масата паспорта си.

- Трябва ми виза за 4 години. Искам да следвам в Дрезден.

- Какво искаш да следваш? - тонът на генерала беше учудващо дипломатичен, дебнеш и изпитателен.

- Архитектура.

Генералът се просълзи. Въобще Трашо беше забелязал, че руснаците лесно плачеха. Само че в случая той не знаеше какво става в душата на генерала. Фамилията им в древността беше Кара Михаил, стара казанска фамилия. Значеше Михаил велики. Баща му я промени в Черемихов през 20-та година. През 20-та година Сталин създаде комисии за унищожаване на идентичността на нациите. Тоя грузинец вярваше, че ако няма нации – няма да има национални проблеми. Горяха всичко, каквото намерят. Не пощадиха и семейната хроника на Кара Михаил, които са били винаги заможни български търговци. От працядо си знаеше, че са имали градове с приказна архитектура: Българ, Биляр, Казан, с корени дълбоко в Самара, Самарканд, Хорзем. Руснаците на Иван Грозни бяха изпепелили всичко, изтрепали народа... и не стига това, ами след 500 години това духовно унищожение продължаваше. Черемихов дълбоко в себе си смяташе Хитлер за най-долния човек на земята по свои причини. Така наречените съветски народи бяха против руснаците и ако този идиот не беше тръгнал да унищожават всичко живо в Съветския съюз, неруските нации щяха да се отърсят завинаги от старото господство. Само че перспективите за новото бяха още по-ужасни. Працядото на Черемихов не пропускаше случай да му разкаже за великите казанци Суворов, Кутузов... „...и никога не забравяй защо са погребани в Казанската катедрала в Петербург“, защото са българи. Това беше и идеалната подбуда да се запише във военната академия. Черемихов се надсмиваше понякога сам над себе си: „Странно какво интелектуално богатство се крие в пияните глави“.

- Харашо! - каза генералът на тръгване.

- Ще имаш визата и стани добър архитект! Българите са били винаги добри строители. И помни едно! Гетите построиха всички християнски църкви на Византион, бъдещия Константинопол, а след като напуснаха Балканите през 5-ти век и отидоха в Западна Европа, създадоха готическия стил. Техният най-велик историк, Йордан, който написа историята на гетите, ги нарича готи. Католиците ги унищожиха, защото бяха ариани. А сега на запад има готически църкви, а няма готи. В България още имате имената Готю, Готьо, Гетю, Гатю, Гето, Гедо и др.

И двамата се усмихваха, но някак си тъжно. Трашо си мислеше: „Откъде знае толкова много работи?“ Генералът си мислеше: “Буден е. Ще го бъде.“

*

Фазанът беше приключен. Кримското също. И двамата не усетиха как мина времето, докато Трашо разказваше тази история, завършвайки я с:

- Ето, заради това съм тук!

Дългокракият обект си беше хванал вече друг клиент. Пък и Трашо беше забравил. Платиха, Ханс се поклонил до земята и си тръгнаха.

„Прагер щрасе“ жужукаше непрестанно, нищо че беше вече 12ч. Беше топла вечер. Излязоха с чудесно настроение – нощта беше млада и Христо подхвърли:

- Хайде да отидем до „Какаду“-то.

- Хайде - отговори Трашо и мигом усети, че в страни от входа стои неандерталецът и го чака.

- Тоя пък съвсем го бях забравил.

Но мигом мобилизира всеки нерв в себе си. Думите на баба му кънтяха в ушите му: "...ако е по-силен от тебе цапваш го с най-голяма си сила и бягаш..." Нямаше време за приказки. Трашо му зъби такъв неочакван удар в долната челюст, че неандерталецът просто рухна, накатавайки двуметровия си ръст на две на плочите. Христо беше фин човек и мразеше всяка форма на насилие. Ситуацията го шокира, но най-много беше изненадан от на пръв поглед мекия в обноските си Трашо.

- Мамичката му и педераст... изтръпна ми ръката от удара.

Двамата се засмяха гръмко и драснаха към идващия трамвай, за да отидат към прочутия бар „Какаду“. Към три часа призори слязоха от същия трамвай на главна гара и тъкмо тръгнаха към общежитието на „Гагарин щра-се“, някой извика:

- Ето го, ето го, този е...

- Мамка ти мръсна, копеле такова, трябваше да те свърша пред „Нева“.

Двама полицаи хванаха Трашо и се обърнаха към викация.

- Този ли е?

Беше неандерталецът с превръзка в долната част на главата.

- Вие сте арестуван за нанасяне на средна телесна повреда на...

- А бе каква средна телесна повреда, бе, аз само му святнах един, защото ме обяви за хомосексуален и ме обиди пред маса народ!

- Избиването на два зъба е необратима вреда за организма и се смята за средна телесна повреда.

Трашо инстинктивно се обърна към Христо и му подвикна:

- Иди утре при Филхауер. Разкажи му всичко и му кажи, че го моля за помощ.

Набутаха Трашо във вартбурга на полицаите... а Христо се затътри унил към „Гагарин щресе“ 12. Там бяха общежитията на чуждестранните студенти. Идеално място между централната гара и университета. Идеално, защото „Митропа“-та, това беше верига от ресторанти по гарите, беше 24 часа отворена и човек винаги можеше да яде една солянка и едно хлебче за 50 пфенига и в случай на нужда да се спаси от гладна смърт.

На входа на общежитието имаше цербер - една стара и проклета мома, която пускаше само живеещите в общежитието. Трябваше да покажат пропуск. Преминавайки край цербера, Христо забеляза, че Зарко, един друг българин, ѝ бутна 5 марки, за да пусне с него и една хубава германка с дълги руси коси до кръста. Зарко пак се уреди, му мина в главата, а аз се занимавам с глупости и хич не ми е до сън. Асансьорът го изкачи до най-високия етаж, където се правеше най-великата дискотека в Дрезден, но народът се беше разотишъл и само двама богати негри, които ходеха до западен Берлин за най-новата музика, си подреждаха плочите и сегиз-тогиз правеха опит да си почешат главата, но косата им беше толкова гъста, че това едва ли се получаваше.

Тогава... остава брич. Бричът беше аристократичното занимание на българските студенти. Играеше се поскоро от аспиранти и някои други по-извисени души. Кейт винаги организираше игри и там се играеше до зо-

ри. На път за стаята на Кейт Христо забеляза, че вратата на Биляна беше леко отворена и лампата светеше.

- Билянче, здравей!

- О, Христо, заповядай, влез - Биляна го харесваше страхотно, но Христо беше толкова готин, че ѝ се струваше недостижим. Тя не беше най-първата красавица, пък и се притесняваше, че носи очила със силни диоптри. От възбуда почервеня и не знаеше много-много какво да каже. Но това не беше и нужно, защото Христо пристъпи веднага към действие. Първо се обичаха прави, тя, опряла гърба си в гардероба и с пликчета, а след това се пренесоха на долния етаж на двуетажното легло. Тоя път пликчетата ги нямаше... Христо малко се притесняваше, че нейната съкафезничка всеки момент може да влезе. И накрая, накрая на този пълен със събития ден, който така разкошно полека-полека завършва, той запали цигара... макар че много не му се пушеше, но така го изисква ритуалът. Биляна се радваше, сгушена до него, и не можеше да повярва на късмета си. То и не си беше за вярване. След това, по време на цялото следване, тя се вираше в него с надежда, но за Христо това беше случаен порив към нея, който той дори не се опитваше да анализира.

Прибирайки се в стаята си, Христо нагласи часовника... нали трябваше да отиде при Филхауер. Часовникът взе че звънна и той с няколко часа сън се запъти към службата на техническия университет за чужденци в Merkelbau⁶. Филхауер беше бивш полковник. Имал късмет, че бил ранен в Русия твърде рано, та отървал кожата.

⁶ Име на постройка в Техническия университет Дрезден

Куцаше силно с единия крак. Христо му разказа случката и му предаде молбата на Трашо.

- Как, хомо в Дрезден? Аз мислех, че вече такива... понечи да каже... че Хитлер се беше погрижил за това да ги няма, но гласът му секна... времената са други сега... Трашо е prima Kerl⁷, но тоя хубавец, който стоеше пред него - де да го знаеш какъв е. Трашо не можеше да бъде забравен, понеже тоя българин като дойде да му се представи му донесе ей така един пакет кафе от Корекома⁸. Един пакет Якобс, цяло състояние! Това беше великият номер на Трашо. Където и да си, подарявай много, събирай приятели, те все ще ти потрѣбват някога. За Филхауер случаят беше ясен.

- Тези извратени типове какво си мислят? Да обидиш пред толкоз народ един млад господин, че е хомо, че заглеждал приятеля на някакъв извратен. Та то е въпрос на чест да се защитиш. Той не само е защитил собствената си чест, но даже и честта на факултета, на университета! Аз ще говоря с декана, да видим какво може да се направи.

Христо го цепеше главата, пък и му се спеше, та се чудеше да ходи ли на лекции в 10 часа или да се чупи. Иначе беше дисциплиниран, безкрайно учтив и галантен. Това му печелеше симпатии.

- Auf Wiedersehen, Herr Vielhauer!⁹

На излизане забеляза колко висока беше вратата и въобще уредбата в тази стая. Тази сграда не е била раз-

⁷ Юначага

⁸ Специален магазин за търговия с валута, недостъпен за мнозинството от гражданите на ГДР

⁹ Довиждане, г-н Филхауер

рушена от войната, си помисли той и се затътри към залата за лекция в 10 ч.

След една седмица, в късния следобед, Трашо цъфна на вратата му в „Гагарин щтресе“ 12.

- Христо, братко, много ти благодаря, ти ме спаси...

- Кажи бе, Трашо, какво стана?

- Тия помяри ме осъдиха! Представяш ли си... на година и половина. За средна телесна повреда на тоз педераст. Мамичката му и копеле...

- Ами какво правиш тук, като са те осъдили?

- Условно бе, брат, условно! Деканът се обадил, казал „...г-н Трашлиев е един талантлив и много способен студент. Поставете се в неговото положение и го разберете – кой, като го обидят, че задявал някакъв развратен тип пред хора, ще устои, без да реагира. По наше мнение той е защитил честта на факултета и ние молим за снизходително отношение...“ Днес сутринта ме заведоха при един съдия и двама съдебни заседатели. Неандерталецът им разказа историята. Тия като прихнаха да се смеят... След това и аз казах каквото казах. Съдията с мъка си придаваше сериозен вид и в името на народа ме предупреди, че в новото общество, към което се стремим, телесните саморазправи са забранени и че следващия път ще ме вкара в затвора, ако му се явя пред очите. Накрая ми каза да поздравя специално декана на Архитектурния факултет и да му благодаря, че се е застъпил за мене. Братче, настръхна ми косата! Тия немци са си ебали мамата и могат на всеки да вкарат мъгла в гъза. Ей затова не ги обичат хората. Тук какви са хавите? Нещо ново?

- А, нищо, довечера българското студентско общество празнува фашинг в Беренцвингера. Ще трябва да ти отпразнуваме освобождаването.

- Христо, слушай! Колкото по-малко се знае за тази работа, толкова по-добре. Така че нека да отпразнуваме само нашето собствено величие, но нищо друго!

Беренцвингера или мечешката клетка се намираше зад Брюлишките тераси, близо до Елба. Беше една пещера с отвор към една огромна яма, в която можеше да се гледа отгоре, от нивото на терасите. Беше се запазила от войната и сега находчивото студентство я използваше като разкошна бърлога за веселба от немски тип: пие се бира след шнапс¹⁰ и пак бира. Мезето е черен хляб, намазан с мас. Мас, но каква! Топена с ябълки, лук и подправки. Макар и профанско – всъщност много вкусно. Към 7 вечерта пещерата се напълни. Дискотеката правеше Джото. Той го беше ударил на пост и молитва само и само да спести за магнетофон „Тесла“ и уредби... и... успя. Трашо го погледна и си помисли: „Тоя би се счупил, ако го духне вятърът“. А бе, момче, иди, па спечели пари с работа, с мозък, а не със самоубийство! Беше фраш. Нямаше място къде да седне човек.

- Трашо, ела тука! - надвика някой музиката, народът се сбута и Трашо седна до Джуди. Беше я виждал вече, бяха в един факултет и всеки път, макар и да беше толкова печен, изпитваше известно смущение в нейно присъствие. “Everybody dance Kung Fu fighting“ изпълваше пещерата и народът танцуваше странния танц, същината на който беше съудрянето на хълбоците или за-

¹⁰ немска ракия

обленостите на партньорите. Тоя ден беше вълнуващ, понеже бяха изчезнали лебедите от рова на Цвингера. Неизвестно защо полицията претърси и боклука на студентските общежития на „Гагарин щрасе“ и им намери перушината.

- А бе, Трашо, ти лебеди ядеш ли? - подхвърли някой сред шумен смях.

- А бе, копеле, аз не съм кокошкар! Аз ям естествено пилешко, например фазан в „Нева“, но с култура, бяло вино и на покривка. Това са само тия кокошкари виетнамците, тия азиатци ядат всичко, ама наистина всичко! Сега са във война, нямат пари и нищо чудно да са погодили този номер на културната общественост на Дрезден. Но трябва да им се прости. Ако си забелязал, те даже не знаят какво е чукане, не ходят и по дискотеки.

- Вярно, бе! Един ми каза, че докато са във война, им е забранено от посолството. Аз му обяснявам, че чукането по взаимно съгласие помага за извисяване на духа на обществото, а оня ме гледа...

Джуди имаше невероятно бяла и мека кожа. Такова кадифе не беше виждал. Даваше го въз интелектуално, но като размениш две откровени приказки с нея, разбираш, че е по-земна от целия блъскащ си задниците народ в цвингера. Имаше в нея известна тайнственост и прикритост. Често говореше, без да изказва изреченията докрай, разчитайки на интелигентността на събеседника си да я разбере и затуй понякога се разочароваше. Българската студентка се беше постарала да си направи импровизирани костюми... беше пъстро и весело... По едно време Емо обяви, че се предстои конкурс за най-красивото момиче. Това беше велико предизвикателство за организа-

торските способности на Трашо. Той с присъщия си чар почна веднага да агитира масата да гласува за Джуди, па и съседните маси... и стана чудото... останалият народ гласуваше всеки за мацето, което му харесваше, а българските студентки бяха потресающи красавици, толкова много красиви момичета накуп... И само Джуди събра гласовете на масата. На Трашо тоя номер му беше до болка познат – 5 организирани са по-голяма сила от 100 неорганизирани, така че Джуди получи наградата – бутилка „Кримсое“ и Трашо събра толкова много точки, че работата му там беше вече в кърпа вързана. Стефчо запечатата с новия си фотоапарат „Практика“ великия момент, когато двамата пиеха с по една сламка от една чаша.

На връщане минаха край Kreuzkirche¹¹, кръглото кино и „Прагер щрасе“. До кошчето с боклука до супермаркета някой беше изхвърлил пластмасово шише с течен сапун. Трашо веднага го изцеди във фонтаните и стана второто чудо тази вечер. Помпите на фонтаните превъртаха многократно водата и с това за нула време целият фонтан се превърна в пяна, която се разнесе по улицата. Всички си играеха с пяната. Настроението беше велико. Джуди щастлива, Трашо двойно, а нощта сякаш току-що започваше...

На другия ден дрезденчани мислеха, че общинската управа е организирала този майтап за обща радост. Разнесената пяна по улиците пречупваше слънчевите лъчи в безкрайни и чудни цветове. Само двама полицаи слухтяха наоколо, търсейки виновника, но май че и на тях им беше весело.

¹¹ Църквата на Светия кръст